

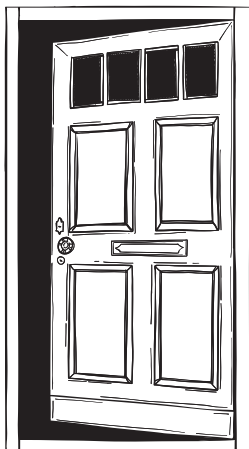
místo,
kde bydlím

brenda rufener

místo,
kde bydlím

místo, kde bydlím

brenda rufener

Text © Brenda Rufener, 2018
Translation © Olga Pek, 2019
Czech edition © Nakladatelství Slovart

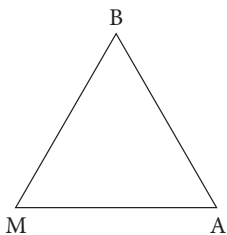
Všechna práva vyhrazena. Žádná část této knihy nesmí být reprodukována v knižní, elektronické ani jiné podobě, ukládaná do databází či rozmnožována bez předchozího písemného souhlasu vydavatele.

Z anglického originálu Where I Live
vydaného v roce 2018 nakladatelstvím HarperTeen,
An Imprint of HarperCollins Publishers
přeložila Olga Pek
Vydalo Nakladatelství Slovart s. r. o., Praha, v edici #Booklab v roce 2019
Redaktor Jiří Kettner
Korektury Lucie Maršíková
Editorka Marie Iljašenko
Sazba Alias Press, s. r. o., Bratislava
Tisk FINIDR s. r. o., Český Těšín
Vydání první

Cena uvedená na obálce je nezávazným
doporučením pro konečné prodejce.

ISBN 978-80-7529-641-2
10 9 8 7 6 5 4 3 2 1
www.slovart.cz

Mému dokonalému trojúhelníku

$\approx$

*A památce mých prarodičů,
kteří odešli v průběhu psaní této knihy.*

*Buď jako lotos, který rozevívá své okvětní plátky při východu slunce,
neposkvrněný bahnem, z něhož vyrůstá, ani vodou, jež ho živí.*

Sai Baba

KAPITOLA PRVNÍ

Jsou lidé, kteří říkají, že každého z nás dělí od ztráty domova jediný krůček. Jediné hloupé rozhodnutí. Jediná špatná volba.

Já na to říkám: pitomost.

Jen krůček od nákupu těhotenského testu v druháku na střední? Dost možná. Jen krůček od předávkování energiákem? Může být. Jen krůček od toho, sjet s autem ze srázu? I to si dovedu představit. Všichni jsme jen krůček od ledového objetí smrti. Ale bezdomovectví? Před ním mám vždycky krok náskok. A na to, abych si ho udržela, mi stačí řídit se svými třemi pravidly.

Pravidlo č. 1: Žádné pospávání při hodinách.

Protože učitelé dokážou vyčenichat ospalost jako zapálenou cigaretu. A kde je kouř, tam je hned i oheň na střeše. Nesejde na tom, jestli jsem tu noc naspala jen hodinu a půl, opřená o zeď baseballových střídaček. Nesejde na tom, jestli mou matrací byla hlína. Když jsem na hodině, zaryju si nehty hluboko do tenké kůže na zápěstí a přivodím si bolest dost velkou na to, abych udržela oči otevřené a mysl bdělou. Když se mi podaří proklouznout do budovy, pryč z dosahu větru a deště, a naspat celou noc, modřiny mi na rukou přejdou z indigové do fialova. Vždycky na pozoru, všemi smysly ve střehu. To jsem já. Linden Roseová.

Pravidlo č. 2: Nikdy u sebe neměj moc věcí.

Protože jakmile se mi převrhne batoh a začne se z něj sypat kdeco, jako třeba prací prášek nebo nakousnutá houska, upřou se na mě ostříží zraky ostatních a vzduchem začnou létat podezření. Učitelé by se mohli divit, proč v batohu tahám předměty, které patří do šatní skříně, do ledničky nebo na poličku v koupelně. Nepotřebuju

pozornost, ať už pozitivní, nebo negativní, a to od nikoho, ani od svých přátel.

Pravidlo č. 3: Tvůj zevnějšek tě nesmí prozradit.

V zásadě by nikdo neměl být schopný podle toho, jak se oblékám, jak vypadám, jak jsem cítit, poznat, kdo jsem. Lidi si všimnou, že jsem vynechala sprchu, že mám na sobě už druhý den stejné tričko nebo že jsem o další půl kila hubenější. Detaily jsou zásadní. Ta nejposlednější věc je vždycky to první, o čem se mluví, což znamená, že se musím očím hinderwoodské střední vyhýbat, jak jen můžu. Jsou to oči, které kontrolují, pátrají po náznacích, analyzují.

Jestli chci, aby ze mě něco bylo, nesmí ty oči zahlédnout, kým doopravdy jsem.

Kým se tak moc snažím nebýt.

Dívkou bez domova, jež se skrývá všem na očích.

Špičkou nohy pootevřu dveře na pár centimetrů, abych nakoukla dovnitř a ujistila se, že záchodové kabinky jsou prázdné a že všechny sprchové kouty mají dveře dokořán. Místnost je tichá, s výjimkou občasného zapískání píšťalky trenéra Jenkinse, které proniká dovnitř větracími otvory. Odhodím batoh ke stěně a vrhnu se k umyvadlu. Navlhčím si prst pod vodou a vytřu si sajrajt ze zubů i z očí. Měla jsem to udělat hned po probuzení, jenže moji ranní rutinu narušil fotbalový trénink a časný dusot kopaček na trávníku. Hráči se obvykle před prvním výkopem, strkancem a vhozem můžou vyčurat. Jak ti se mají.

Dnes je čtvrtý den druhého týdne školního roku, už druhého, který trávím na téhle škole. Za poslední tři dny jsem naspala celkem osm hodin a ty instantní čínské nudle zalité vodou z kohoutku, co jsem měla k snídani, byly pěkně pitomý nápad. Žaludek mám v jednom ohni a oči zrovna tak, a sotva se opřu o hrubou zeď z šedého betonu, poklesnou mi víčka a tělo se samo od sebe sesune dolů. To, co teď potřebuji ještě víc než koupel s bublinkami, je pět minut spán-

ku. Na chvilku zaklimbám, když vtom za dveřmi někdo zahaleká a já nadskočím.

„Trenér chce tři ručníky.“ Ten hlas poznávám. Toby Patters. Už zas na někoho štěká příkazy. Nejspíš dělá ramena na nějakého prváka, aby ho zastrašil. Když má někdo iniciály T. P., člověk se snad ani nemůže divit, že je Tupá Palice. My jeho jméno zkracujeme na Té Pé nebo mu říkáme rovnou Toaleták, protože vytřít si s ním zadek je upřímně to nejlepší, co můžete udělat.

Střemhlav se vrhnu k nejbližší kabině, zaklapnu dveře, přitáhnu si kolena k bradě s chodidly na kdysi bílém, dnes už dávno zažloutlém záchodovém prkýnku. Ozve se prásknutí dveří o zeď a já se zhluboka nadechnu, jako bych skákala šipku do vody.

Ozve se zabručení. Pak zasténání.

Přesunu se ke straně, abych se podívala, či špunty se to vlečou po podlaze, ale zachytím jen záblesk purpurovo-zlatého dresu s vycpanými rameny. Číslo 22. BONNER. Určitě to bude prvák, protože tohle jméno neznám. Kdyby na dresu stálo PATTERS nebo CLEMMINGS, možná by mě to zajímalo. Malounko. Ale na tom, kdo to je, teď nesejde. To, na čem záleží, je můj batoh a místo, kde se zrovna teď považuje. Je pohozený u umyvadla a rozepnutý vystavuje své útroby. Můj batoh sice v pánské šatně vypadá úplně namístě, jak je celý zamaštěný, zašedlý a zanesený od prachu a špíny z baseballových střídaček, jenže je otevřený, což znamená, že moje nádobíčko je každému na očích. A slovem nádobíčko myslím svoje seprané kalhotky a podprsenu.

Kopačky zavřou o podlahu a Číslo 22 projde okolo. Bouchne pěstí, loktem a čelem do dvířek skříňky. Ušklíbnu se nad tím pohledem, ale zapíchá mě v noze, protože se na záchodovém prkýnku hrbím jako nějaký paragraf. Ještě to sice není křeč se vším všudy, ale brzy bude. Voda. Tak obyčejný luxus. Luxus, kterého bych v životě i v těle potřebovala víc. Pití jsem teď zanedbávala, od té doby, co se mi nepodařilo najít lahev na vodu, kterou jsem používala poslední měsíc.

Ukázalo se, že několik hltů z fontánky nedokáže nahradit vodu, kterou vypotím. Aspoň ne za teplých dnů na konci léta, kdy závodím s ostrahou. Ale teď není čas přemýšlet o žizni. Hlavu mi zaplavují mnohem důležitější myšlenky. Třeba jak se vyhnout prozrazení.

Vykouknu ven škvírou ve dveřích kabinky a snažím se udržet rovnováhu, zatímco si masíruju stehenní sval, abych zmírnila křeč. Číslo 22 se motá okolo lavičky, neobratně šmátrá rukou v rukavici mezi složenými ručníky. „Kolik ručníků?“ zařve a já nadskočím. Kristova noho, chlape, v téhle místnosti nikdo jiný není. Ale on vypadá, jako by se odmlčel a čekal na odpověď. Takže je jasné, že na sebe vezmu povinnost sdělit mu to telepaticky. *Tři. Tři ručníky, Stojere. Chci říct, Bonnere.*

Číslo 22 si cosi zamumlá a pronese: „Říkal dva? Ne. Ne. Tři.“ Překvapuje mě, že dokáže napočítat tak vysoko, ale ještě víc mě vzrušuje představa, že teď odejde, vystřelí z mé koupelny, jakmile najde, co potřeboval.

Kopačky zašoupou po podlaze. Pak se zastaví. Zakolébám se na nohou a zadržím dech, snažím se udržet rovnováhu.

„Ty vole, co to...?“ řekne.

Protočím panenky a předkloním se, abych se přesvědčila o tom, co už stejně vím.

Našel můj batoh.

Žádný z těchhle místních fotbalistů není tak hloupý, jak bych čekala. Žádný není tak tupohlavý, jako se tváří, když jsou ve skupině.

Zamžourám škvírou a vidím, jak Číslo 22 hrábne po mé podprsence, omotá si ramínka kolem zápěstí, zahoupe s ní před rozšířenými nosními dírkami a zavětrí. *No fuj.* Oddusá ke dveřím a zahuláká: „Kdo včera ulovil roštěnku a zapomněl se pochlubit?“

Dobře, zapomeňte na tu poslední větu o jedinečné inteligenci. Jo, беру to zpátky.

Zvrátím hlavu, zazírám do stropu a svádím vnitřní boj ohledně dalšího kroku. Zatímco zadržuju dech, ucítím v noze bodavou křeč.

Zpocené dlaně mi začnou podkluzovat, a když se pokusím zachytit se záchodového prkýnka, ujede mi noha, příliš brzy. Chodidlo vystřelí dopředu a s žuchnutím narazí do dveří kabinky.

„Kdo je tam?“ napůl zašeptá, napůl vyjekne Číslo 22.

Zadržím dech.

„Řek' jsem, kdo je tam?“

Odmítám odpovédět. To nejsem *já*. *Já* takové věci nedělám. To není Linden, ta Linden, která se drží stranou vši pozornosti, Linden, která se skrývá všem na očích. Ale když vlastníte jen dvě zatracené podprsenky a ta oblíbená, míň obnošená je omotaná kolem zápěstí Buřtorukého Edwarda, v tu chvíli je třeba se rozhodnout, ať to stojí co to stojí.

Zhluboka a na efekt si povzdechnu, cvrnknutím uvolním západku, jako bych se zbavovala klíčtete, a jedním kopem rozrazím dveře jako pravý nindža. Narazí do dveří vedlejší kabinky, až se otřesou zdi.

„Hele,“ zařvu s rukou nataženou, prsty zatřepu ve výmluvném gestu. „Dej to sem. Tu podprsenku. Ta je moje.“

„Eh... ale ty... ehm... v klučičí... to... šatně...“

Mám chuť zacvaknout mu spadlou čelist tam, kam patří, ale místo toho mu strhnu podprsenku ze zápěstí a hodím si ji přes rameno. Jasně, mohla bych tu zůstat a nechat se dál zpovídat. Dokonce bych mu mohla říct pravdu. O tom, proč svoje saky paky skladuju v klučičí, a ne v holčičí šatně. Ale jaká by to pak byla zábava? Navíc bych se vystavovala riziku pro bezvýznamnou odměnu, nepočítám-li sobecké uspokojení. Co by si asi tak s tou informací počal, když jsme u toho? Poslal ji dál? Už teď si plánuje, komu to řekne. Vidím mu to na očích, mrká, ale nekouše. Možná neudělá ani to. Nezbyvá než doufat. Tenhle týden je plný přešlapů a těsných úniků. Ještě jeden výslech v ředitelčině kanceláři a mohl by se spustit poplach, který fakt nepotřebuju.

Otočím se na podpatku a cestou k batohu si vytřepávám mravence z nohy. Čekám, až si kopačky dají čelem vzad a odpíchnou se od podlahy. Jakmile šok pomine, půjde pryč.

Po pěti předlouhých vteřinách bouchnou dveře a Číslo 22 oddusá. „Trenére? Pane trenére?“ křičí, každá slabika je o tón výš než ta předchozí.

Strčím podprsenku do batohu a rozeběhnu se ke dveřím. Počítám, že mám tak deset vteřin, než dorazí trenér Jenkins s ředitelkou v závěsu. Rozhlédnu se na obě strany, než vystřelím chodbou pryč. To poslední, co potřebuju, je, aby mě trenér Jenkins načapal v klučičí šatně. Neposlouchal by mě, a tudíž by mě ani nepochopil. Ono je prostě jednodušší chodit do klučičí šatny, víte jak. Klukům to na záchodě netrvá tak dlouho jako holkám. Rozepnou poklopec, zapnou poklopec. Fronty na holčičích záchodech jsou vždycky delší než ty na klučičích. To je prostě fakt.

Vklouznou na hlavní chodbu, kde už se ozývá víc hlasů, než je v tuhle denní hodinu obvyklé. U vstupních dveří se vytvořil chumel studentů, kteří do sebe strkají a snaží se protlačit ke schodům. Když se ohlédnu, abych se ujistila, že ani trenér Jenkins, ani Číslo 22 nejsou v dohledu, dopadnou mi na ramena čísi ruce. Vmžiku se otočím se zaťatými pěstmi a zabořím loket hluboko do něčího masa.

„Boha jeho, Linden,“ zakašle Ham naoko.

„Boha, Hame. Vyděsil jsi mě.“

„Ale ale, nervozitka?“ Ham se usměje a promne mi šíji.

Setřesu jeho ruce i otázku. „Co že končíte tak brzo?“ pokývnu směrem k davu, který se tu shromáždil o čtvrt hodiny dřív.

„Nic nového pod sluncem, někdo si zas vystřelil z pana Loulaina.“

„A on vyhodil všechny ze třídy?“

„Kámo, řádl jak tur,“ řekne na to Ham. „Aspoň tak jsem to slyšel. Říkal, že už ty naše hovadiny další rok trpět nebude. Můžeš se mu divit, chudákovi?“

Ubohý pan Loulain. Chci říct, jmenuje se Loulain, což se u nás čte prostě a jednoduše „Lulan“ a nikdo se nesnaží to vyslovovat kdo-

víjak francouzsky nebo cizokrajně. Prostě náš starý dobrý Lulan. Který ještě navíc učí biologii na střední škole. Konec příběhu.

„Hej, dávej bacha,“ zahaleká Ham na kudrnatého kluka razícího si cestu ke dveřím.

Kluk se otočí, změří si Hama pohledem a namíří na něj ukazovák. „Ty si dej bacha, puclíku.“

Ham i já pokrčíme nosy, otevřeme pusy a unisono proneseme: „Puclíku?“ Pak oba vyprskneme smíchy, jak se to nejlepším kamarádům stává. Ham se do mě zavěsí a oba vyjdeme předním vchodem ven, nadechnout se pro změnu něčeho jiného, než je šikana a pot.

„Takže co jste si na pana Loulaina vymysleli tentokrát?“ zeptám se.

„Dron,“ odpoví Ham. „Samozřejmě ovládaný na dálku. Vletěl do třídy ověšený kondomy.“

Zavrtím hlavou a usměju se. „Jo, jo, nic nového pod sluncem.“

„Pan George určitě bude chtít, abychom provedli vyšetřování,“ řekne Ham a slovo *vyšetřování* zdůrazní vzdušnými uvozovkami. „Uvidíme, jestli tu záhadu konečně vyřešíme.“

Rozřinčí se zvonění a studenti se začnou mačkat před školou. Trochu poodstoupíme a držíme se v uctivé vzdálenosti od davu. Oba dva víme, že jednat s panem Loulainem je všechno jen ne příjemné. Kromě toho, moci se nadechnout svěžího horského vzduchu v přítomnosti svého nejlepšího kamaráda téměř smazává vzpomínku na můj úlek v šatně. Jsem téměř uvolněná.

Pomalu se šouráme ke dveřím, šoupeme u toho nohama a cestou projdeme okolo skupinky studentů oblečených jako kovbojové a kolem kluka, který vypadá, že by potřeboval strávit pár hodin na slunci, nebo možná rovnou na kapačkách. Kovbojové jsou autentičtí, dokonce jsou cítit senem, jak se tak producují kolem v kloboucích se širokou krempou a okovaných botách. Partičky v tomhle zapadákově se dělí akorát na ty, kdo mají, a ty, kdo nemají. Kovbojští týpci mají jeden druhého. Já mám Hama.

Podržím Hamovi dveře a ukloním se, zatímco prochází klenu-
tým vchodem, nad kterým je dřevěnými písmeny vyvedený nápis:

Hinderwoodská střední škola – Zde za nás mluví naše činy a naše srdce.

„Pojď, skočíme do redakce,“ řekne Ham. „Vezmu si foťák.“

„A co s ním chceš fotit, prosím tě? Jsme školní reportéři, Hame, ne paparazziové. Kromě toho, jestli je Loulain rozčilený, jen ho ještě víc naštv, když budeš při hodině cvakat spouští.“

Ham protočí panenky a začne protestovat. Přeruší ho až vřeštění ředitelky Falzetové, které se ozve, zrovna když zahnete za roh k administrativním kancelářím – vysoko položený ječivý hlas, z něhož člověku ještě dlouho zvoní v uších. Její pronikavý soprán zpečetil přezdívkou, kterou jí dali studenti roky před tím, než jsem na hinderwoodskou střední přišla já. Skutečné jméno ředitelky – Fallsová – se jednoduše nikomu nezdá dost přiléhavé. Falzetová vyštěkává příkazy střídavě do vzduchu a do telefonu. Natáhnu krk, abych se podívala, kdo se pod palbou jejího ječáku ocitl tentokrát, ale dokážu rozeznat jen záda kohosi krátkovlasého, hrbícího se v křesle s fialovým polstrováním. Ohlížím se, dokud nezachytím profil dívky, která si utírá tvář do rukávu. Bea, jak se dalo čekat.

Ham zakřičí: „Hele, to je Bea!“ Dám mu herdu do zad. *Postřeh, Sherlocku.*

Bea otočí hlavu naším směrem a probodne mě očima. Je to takový ten pohled, který má za úkol způsobit vám zástavu všech orgánů, počínaje srdcem. Cítím ho každým kousíčkem těla, je plný bolesti a pohrdání zároveň.

Upřu pohled jinam. Musím se vymanit z jejího kouzla a ukázat jí, že je mi úplně fuk, jestli pláče a je zraněná. Ukážu jí, že je mi to

šumák. Aspoň se o tom snažím samu sebe přesvědčit. Jenže bolest a utrpení se člověku vždycky vrátí jako bumerang, a kdo kolem sebe rozdává rány, zjistí, že dřív nebo později ty rány přiletí zpět. Usilovně si opakuju, že Bea je vůči šikaně imunní díky svému přesně padnoucímu kabátu z odsuzovačnosti. To mi jednání s ní dost ulehčuje. Pokaždé to ze mě, aspoň na krátkou chvíli, sejme břemeno soucitu.

„Hele, hele, hele, co tady děláte po zvonění, děti?“

Trenér Jenkins, do hajzlu. Chci říct: trenér Jenkins do hajzlu.

„Nemáte mít náhodou vyučování?“ zeptá se Jenkins a píšťalku už má připravenou k akci, prst zvednutý.

„Jasně že máme,“ zamumlá si Ham.

Zahneme za roh a pádíme směrem k redakci. Natáhnu krk, abych se ještě naposledy podívala na Beu. Navzdory tomu, co si snažím vsugerovat, mi na ní záleží. Jak by mohlo nezáležet? Její bolest je mi tak povědomá. Až příliš. Vidím, jak ředitelka pobíhá okolo Bey jako rozčilená slepice, mává křídly a potřásá ocasem. Bea smotá papírový kapesník do kuličky a nacpe si ho do nosní dírky.

„Brečela,“ řekne Ham dva centimetry od mého ucha. „Vidělas ji? Všimla sis? A vidělas ten nový sestřih? Ne každá holka si dovolí ostříhat vlasy takhle nakrátko. Troufám si říct, že Bea je jediná –“

Přeruším Hama břitkým: „A?“

„A?!“ Ham nakrčí čelo. „Tekla jí krev z nosu,“ řekne. „Ty sis toho nevšimla, Linden? A měla rozbitý ret.“

Zavrtím hlavou. „Ne, Hame. Neviděla jsem to.“

Už je to nějaký čas, co jsem naposledy viděla krev někoho jiného, natož abych se jí musela zabývat. Stačí pomyslet na Beu nebo na její zmlácený obličej a už se do mě zakusují a zarývají vzpomínky jako ta křeč v noze. Tentokrát mi na to ale voda nepomůže. Ani všechny vlny oceánu by nedokázaly ty myšlenky odnést.

„Tak já to teda viděl,“ řekne Ham. „A myslím, že s ní konečně hodím řeč. Někdo přece musí něco udělat. Copak nemám pravdu, Linden?“

Odpovím mu v duchu: *Máš, jasně že máš.* A zrovna když seberu síly na to položit Hamovi otázku, jak si myslí, že Bea bude reagovat, až se jí začne vyptávat, proč nechává nějakého kluka vytloukat z ní duši, trenér Jenkins dlouze a hlasitě zapíská na píšťalku a zařve: „Tak pohyb, pohyb. Mazejte do třídy, flákači.“

„Fakt se mi ten člověk hnusí,“ řekne Ham dost hlasitě na to, aby ho trenér mohl slyšet.

KAPITOLA DRUHÁ

Když dorazíme do školní redakce, pan George už tam není. Jeho aktovka je v trapu, zpod stolu zmizely i jeho pantofle a monitor počítače je černý. Ham se snaží vystrachat ze skříně foťák a já kontroluju, jestli na nástěnce nepřibyl nějaký vzkaz. Korek zeje prázdnotou, až na dva svítivé oranžové lístky počmárané písmem pana George; máme za úkol udělat rozhovor s panem Loulainem, protože ho nasral ten naschvál, co mu studenti provedli. Jen doslova cituju pana George.

„Měl jsi pravdu,“ houknu na Hama.

„Jako vždycky,“ haleká Ham zpátky. „A v čem?“

„Pan George chce, abysme udělali rozhovor s Lulanem.“

„Už se na tom pracuje, šéfe.“ Ham si pověsí foťák na krk.

Přečtu nahlas vzkaz od pana George. „Běžte ASAP za p. Loulainem. Do třídy vletěl dron ověšený kondomy. Ovladač nenalezen. Pilot nezvěstný. Loulain jako vždy nasraný. Postupujte opatrně – starý L. potřebuje udobřit.“

Ham se usměje. „Ty kondomy jsou vážně roztomilý detail.“

Vydeme na chodbu, která za deset minut bude prskat ve švech. Dost času na to vyzpovídat Loulaina a pořídit pár fotek na školní blog. Pak, když všechno půjde podle plánu, můžeme zabíjet čas s panem Georgem a učit se z těch nejlepších, nebo možná nejhorších, novinářských praktik. Napůl očekávám, že Loulain bude spolupracovat. Chci říct, je teprve druhý týden školy, takže ještě nedospěl do stadia vyhoření. Navíc se usmířili s manželkou, a dokonce ani nepřišli o dům, navzdory záplavě účtů, na které si stěžuje při hodinách. Profesor Loulain by se zkrátka měl vznášet v oblacích jako, ehm, dron.